

καὶ Γελοιώδη κατανωσι μετέπειτα· καὶ ταῦτα εἶναι τὰ τρία
Εἶδη τῶν Δραματικῶν Ποιημάτων.

Διάθεσις τοῦ Δραματικοῦ Μύθου.

Κοινῶς δὲ ὁ τῶν Δραματικῶν Ποιημάτων Μῦθος πρέπει
πρῶτον νὰ μὴν εἶναι ἐκ πολλῶν τινῶν Συμβεβηκότων συμπε-
πλεγμένους, καθὼς ὁ τῆς Ποιήσεως· ἀλλ' ἐξ ἑνὸς μόνου, ἢ
ἐκ τῆς Ποιήσεως, ἢ ἐκ τῆς Ἱστορίας ἐκλελεγμένου, ἢ καὶ ἑ-
λως παρὰ τοῦ Ποιητοῦ πεπλασμένου· ἔπειτα νὰ ἔχη καὶ τὰ
Μέρη του κεκοσμημένα μὲ τὸ πρέπου ἦθος, καὶ τὴν Διά-
νοιαν, καὶ Λέξιν, ἐκ τῶν ὁποίων γίνεται ὅλη ἡ μερικὴ Ἐπί-
δειξις, καθὼς καὶ εἰς τὸν Μῦθον τῆς Ποιήσεως. Καὶ ἐπειδὴ
τῶν τοιούτων Ποιημάτων ἡ Ἐτοιμασία γίνεται νὰ παρασιάνω-
ται εἰς τὰ Θεάτρα, πρέπει προσέτι εἰς τινὰς ἁρμοδίους Τόπους
τῶν νὰ ζήτηται καὶ ἡ Μελοποιΐα, διὰ τὸ νὰ εἶναι εἰς αὐτὰ
ἐν μεγαλώτατον Γλύκισμα. Καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα ταῦτα πάλιν
πρέπει νὰ προδιατίθεται καὶ ἡ Ὀψις. Ὁψιν δὲ ὁ Ἀριστοτέλης
ἐκάλεσεν εἰς τὸ 5. Κεφ. τοῦ περὶ Ποιητικῆς, τὴν εἰς τὴν Σκη-
νὴν τοῦ Θεάτρου γινομένην Ἐτοιμασίαν, καὶ τὸν Στοιλισμὸν,
καθὼς ἤθελεν ἀπαιτῆ τὸ προκείμενον Δράμα διὰ τὴν ἀκριβῆ
Μιμητικὴν Παράστασίν του. Καὶ ἂν καὶ ἡ Ὀψις εἰς τὴν Ποιη-
τικὴν δὲν εἶναι οἰκεία, ὅμως εἰς τὰ Θεατρικὰ ἀπαιτεῖται διὰ
τὴν τελείαν Μίμησιν τῶν πραττομένων, καὶ βοηθεῖ πρὸς Ἐν-
δειξιν πάντων τῶν ἄλλων οἰκείων εἰς τὴν Ποιητικὴν· ἐπειδὴ
δὲ αὐτῆς ἐμφανίζεται ἀκριβῶς τὸ Ὄλον εἰς αὐτὰ τὰ Ποιήματα,
δηλαδή καὶ ὁ Μῦθος, καὶ τὸ ἦθος καὶ ἡ Διάνοια, καὶ ἡ
Λέξις, καὶ αὐτὴ πολλάκις ἡ Μελοποιΐα.

Εἰς πόσα Μέρη διαίρεται τὸ Δραματικὸν
Ποίημα.

Καὶ οὕτω μὲν καὶ διὰ τούτων ὁ Δραματικὸς Μῦθος πρέ-
πει νὰ διαζήτηται, καὶ νὰ λαμβάνη τὴν Σύστασίν του, ἢ ὁ-
ποία προσέτι πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὴν Ἀρχὴν τῆς σαφῆς, καὶ τὰ
Μέσα τῆς σύμφωνά, καὶ τὸ Τέλος τῆς καθαρῶν· καὶ ὁ Ποιη-
τῆς νὰ κάμνη δεδωγμένους τούτους τοὺς Τόπους, καὶ φανεροῦς
εἰς τρόπον, ὅτι ὁ Θεατῆς νὰ καταλαμβάνη πότε τὰ Πράγματα
τρέχουσιν εὐτυχῶς, ἢ δυστυχῶς, πότε, καὶ πῶς λαμβάνουσι
κάποιαν Στάσιν, καὶ πότε κλίνουν πρὸς τὸ ἐναντίον. Καὶ αἱ
μὲν Παλαιοὶ ἐσημείωναν ταύτην τὴν Παρατήρησιν μὲ τὴν Ἀ-
ποχὴν, καὶ Χρῆσιν τοῦ Χοροῦ, καὶ τῆς Μελοποιΐας, καὶ διή-
ρουν εἰς τρία τοῦ Δραματικοῦ Ποιήματος τὰ Μέρη, ὀνομάζον-
τες ἕκαστον μὲ ἴδιον Ὄνομα, οἷον Πρόλογον, Ἐπεισόδιον, καὶ
Ἐξοδον. Καὶ Πρόλογον μὲν ἐκάλεον ὅλον ἐκεῖνο τὸ Μέρος τοῦ
Δράματος, τὸ ὁποῖον προπαρασιάνετο ἄνευ τῆς Χρήσεως τοῦ
Χοροῦ. Ἐπεισόδιον δὲ ὅλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συμπαρισιάνετο
ὁμοῦ μὲ τὴν Χρῆσιν τοῦ Χοροῦ, καὶ τῆς Μελοποιΐας· καὶ εἰς
αὐτὸ τὸ Μέρος τοῦ Δράματος ὁ Χορὸς ποτὲ μὲν αὐτὸς μόνος
ἐμελώθει, καὶ ἔπραττε, ποτὲ δὲ καὶ μετὰ τινος Προσώπου τῶν
ἀπὸ τῆς Σκηνῆς συνελάλει μὲ Μέλος Μουσικόν, καὶ Συμφω-
νίαν Ὀργάνον. Καὶ Ἐξοδον ὀνόμαζον ὅλον ἐκεῖνο τὸ Μέρος
τοῦ Δράματος, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει μετὰ τὸ δεῦτερον, πλὴν
ἄνευ τῆς Χρήσεως τοῦ Χοροῦ, καὶ τῆς Μελοποιΐας· πολλά-
κις ὅμως εἰς αὐτὸ τὸ Μέρος ἐγένετο καὶ τοῦ Χοροῦ Χρῆσις,
πλὴν ὅχι ὄρχουμένου, ἀλλὰ συλλαλοῦντος, ἢ συμμελωδοῦντος
μὲ τὰ Πρόσωπα τῆς Σκηνῆς· καὶ τότε ὀνομάζετο Κόμμος.
Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι συντεθειμένα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
σον τῶν Παλαιῶν αἱ Τραγωδίαι, καὶ Κωμωδίαι. Οἱ δὲ Νεώ-